

Arrest

nr. 349 628 van 1 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juni 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde minderjarig te zijn. Op 11 oktober 2021 oordeelde de dienst Voogdij op grond van een leeftijdsonderzoek dat verzoeker meerderjarig is en stelde zijn geboortedatum vast op [...] januari 2002.

1.2. Op 30 januari 2024 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen die beslissing beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 307 674 van 3 juni 2024 verwierp de Raad dat beroep.

1.3. Op 22 mei 2024 werd verzoeker op de luchthaven van Charleroi onderschept met een Belgische identiteitskaart die de politie als vals bevond. De politie stelde hiervan een proces-verbaal op. Op 23 mei 2024 werd verzoeker gehoord en overgebracht naar het repatriëringscentrum 127*bis* te Steenokkerzeel.

1.4. Op 5 juni 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 349 627 van 1 juli 2026 verwierp de Raad het beroep tegen die beslissing.

1.5. Diezelfde dag legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod van drie jaar op (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie LPA Gosselies op 23.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : Y. G.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)2002

geboorteplaats : Bargaan

nationaliteit : Somalië

alias: Y. G. S. °(...)2005

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 23.05.2024 enkel dat hij hier een vriendin zou hebben die toen op hetzelfde adres zou verblijven maar zonder verdere specificatie. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 20 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending artikel 8 EVRM

II.1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 juni 2024 maakt het voorwerp uit van een verzoekschrift tot nietigverklaring.

De Raad van State heeft al in eerdere rechtspraak vastgesteld dat een inreisverbod slechts betekenis heeft als het gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871, RvS 26 juni 2014, nr. 227.898, met verwijzing naar GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, punt 37.3).

Indien dit bevel vernietigd wordt, dan heeft ook de thans bestreden beslissing geen grondslag meer.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij motiveert onder meer:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Betrokkene verklaarde in het hoorrecht dd. 23.05.2024 enkel dat hij hier een vriendin zou hebben die toen op hetzelfde adres zou verblijven maar zonder verdere specificatie. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien het feit dat de vriendin van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de

bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. Hij verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

II.1.2. In het verzoekschrift aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten werden de specifieke omstandigheden van dit geval toegelicht:

- De verwerende partij doet alsof zij niets afweet van de relatie van de verzoekende partij. Dit strookt niet met de objectieve feiten uit het dossier. De verzoekende partij en haar partner, NUR IBRAHIM Nawal, werden immers beiden sedert 20 oktober 2021 gehuisvest in het opvangcentrum Linkeroever, Beatrijslaan 100, 2050 Antwerpen Ook de opvang van asielzoekers behoort via het Agentschap Fedasil tot de bevoegdheid van de verwerende partij.

Zelfs het CGVS was op de hoogte van hun relatie.

- Beslissing CGVS verzoekende partij:

"In november 2020 besloot u te vertrekken uit Turkije en reisde u via Griekenland naar België, waar u aankwam op 6 september 2021. U leerde op de luchthaven N. N. I. (O.V. (...)) kennen, een Somalische met wie u tot op heden een relatie hebt. Jullie dienden op 7 september 2021 samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om Internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst in België dat u geboren was op (...)2005 en dat u vijftien jaar oud was. Na een leeftijdsonderzoek werd uw leeftijd echter opgetrokken en werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 2002."

- Beslissing CGVS partner verzoekende partij:

"U verliet Somalië in juli 2020. U reisde via Turkije en Griekenland naar België, waar u aankwam op 6 september 2021. U leerde op de luchthaven S. Y. G. (O.V. (...)) kennen, een Somaliër die u de weg wees en met wie u tot op heden een relatie hebt. Jullie dienden op 7 september 2021 samen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij aankomst in België dat u geboren was op 20 augustus 2006 en dat u 15 jaar oud was. Na een leeftijdsonderzoek werd uw leeftijd echter opgetrokken en werd uw geboortedatum aangepast naar 1 januari 1998."

Ook in haar eerste gehoor aangaande haar VIB bij de verwerende partij dd. 16 februari 2022 verklaarde de verzoekende partij :

15 b	Niet-geregistreerde partner	
Soort relatie	☐ Verloofde ☒ Partner	
Nationaal nummer	[REDACTED]	
Naam	N. I. [REDACTED]	
Voornamen	N. [REDACTED]	
Bijnaam / postnom / alias	/	
Geslacht	Vrouwelijk	
Geboortedatum	Ik denk dat ze in 2006 geboren is.	
Geboorteplaats	Harardhere	
Geboorteland	Somalië	
Etnische afkomst	Abardidir	
Nationaliteit	Somalië	
Religie	Moslim	
Verblijfplaats (land, dorp, stad + wijk)/ † datum overlijden	Op hetzelfde adres als mij.	
Datum van begin van relatie	09/2021	

Haar partner verklaarde tevens op 16 februari 2022:

15	Niet-geregistreerde partner		
b	Soort relatie	☐ Verloofde	☒ Partner
	Nationaal nummer	[REDACTED]	
	Naam	Y [REDACTED] G [REDACTED]	
	Voornamen	S [REDACTED]	
	Bijnaam / postnom / alias	/	
	Geslacht	Mannelijk	
	Geboortedatum	Weet ik niet.	
	Geboorteplaats	Weet ik niet.	
	Geboorteland	Somalië	
	Etnische afkomst	Weet ik niet.	
	Nationaliteit	Somalië	
	Religie	Moslim	
	Verblijfplaats (land, dorp, stad + wijk)/ † datum overlijden	Bij mij op hetzelfde adres.	
	Datum van begin van relatie	09/2021	

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing laat uitschijnen niet te weten wie de partner van de verzoekende partij is of op welk adres zij zouden verblijven. De verzoekende partij verbleef immers tot aan haar vasthouding nog steeds in het opvangcentrum Linkeroever en haar partner verblijft daar op heden nog steeds.

Het betreft bovendien een relatie van bijna 3 jaar – dit is geen onnozele kalverliefde, maar wel een stabiele langdurige liefdesrelatie.

Gezien haar partner zich nog in een schorsende asielprocedure bevindt (o.v. een beroep hangende met het rolnummer 311 113) geldt momenteel het wettelijk vermoeden dat zij vluchteling is en kan zij niet worden gerefouleerd. Een gezinsleven in Somalië is dus tot nader order onmogelijk en dit inreisverbod dreigt enige hereniging gedurende 3 jaar onmogelijk te maken.

- Tot slot vermeldt de bestreden beslissing:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22.05.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van het gebruik van valse documenten.”

Als men dit samenleest met de bijlage 13septies, dan blijkt dat de verwerende partij doelt op een valse identiteitskaart én een vals rijbewijs (meervoudsvorm: documenten).

Volgens de verzoekende partij klopt dit niet en maakte zij niet van een vals rijbewijs gebruik.

II.1.3. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan.

Nochtans: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Cfr. in casu OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

- een bevordering in een vlakke loopbaan;
- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;
- het toekennen van socialezekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;
- de inkohiering van belastingen (112).

Voorbeelden van *discretionaire* bevoegdheden zijn:

- benoemingen en bevorderingen naar keuze (113);
- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag (114);
- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de strafmaat (115);
- een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdienstbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);
- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (117);
- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);
- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962 (119).

4.3.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121).

(112) Verslag, *Gedr.St.* Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/3, 14.

(113) R.v.St., Vanlombeek, nr. 64.752, 24 november 1997; infra, nr. 318.

(114) R.v.St., nr. 48.840, N.V. Seghers Engineering e.a., 31 augustus 1994; infra, nr. 302.

(115) Supra, nr. 373 e.v.

(116) R.v.St., Stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993.

(117) R.v.St., Seynaeve, nr. 73.228, 23 april 1998. *Na te overtuigen*

(118) R.v.St., D'Haene, nr. 68.487, 30 september 1997; infra, nr. 342.

(119) R.v.St., De Bouck, nr. 43.560, 30 juni 1993, *R.W.*, 1994-95, noot I. OPDEBEEK; infra, nr. 251.

(120) Verslag Senaatscommissie, *Gedr.St.*, Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/3, 14 en 17.

(121) R.v.St., stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; R.v.St., De Bouck, nr. 43.560, 30 juni 1993, *R.W.* 1994-95, 567, noot I. OPDEBEEK; R.v.St., VZW Automobiël Club Targa Florio, nr. 48.053, 17 juni 1994; R.v.St., Seynaeve, nr. 73.228, 23 april 1998.

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijke ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard (123).

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij *evidente* gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is (126). Dit volgt louter uit de punten.

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127), maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk reglement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdeling om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

(122) R.v.St., Vanden Breeden, nr. 70.643, 13 januari 1998.

(123) R.v.St., Vanden Breeden, nr. 70.643, 13 januari 1998.

(124) PUT, J., o.c., nr. 395; R.v.St., Vandaele, nr. 51.776, 27 februari 1995.

(125) Zie artikel 13, eerste lid Wet Handvest Sociaal Verzekerde.

(126) Zie R.v.St., D'Haene, nr. 68.487, 30 september 1997.

(127) *Infra*, nr. 363.

(128) Verslag, *Parl.St.* Senaat B.Z. 1988, nr. 215/3, 14.

(129) R.v.St., Kerry, nr. 47.050, 28 april 1994; R.v.St., Sergeant, nr. 45.835, 27 januari 1994.

(130) Cass. 21 december 1993, *Arr.Cass.* 1993, 1102 en *P.&B.* 1994, 86.

Wanneer de overheid gebonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, nl. inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. *Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat* (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). *Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel* (135). In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

(131) R.v.St., Vandaele, nr. 51.776, 27 februari 1995.

(132) R.v.St., De Bouck, 43.560, 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; R.v.St., stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; VAN ORSHOVEN, P., *l.c.*, 1991-92, 491.

(133) R.v.St., De vennootschap Mobile Advertising Company, nr. 70.533, 6 januari 1998, zoals verbeterd door R.v.St., De vennootschap Mobile Advertising Company, nr. 76.835, 10 november 1998.

(134) R.v.St., De Bouck, nr. 43.560, 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; R.v.St., Seynaeve, nr. 73.228, 23 april 1998.

(135) R.v.St., nr. 47.648, 27 mei 1994; R.v.St., Vanlombeek, nr. 64.752, 24 februari 1997.

(136) R.v.St., Colleye, nr. 64.486, 12 februari 1997.

(137) R.v.St., stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; zie ook de rechtspraak inzake de motiveringsplicht van het college van burgemeester en schepenen na een gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, *infra*, nr. 238 e.v.

(138) *Supra*, nr. 164 e.v.

Wanneer verwerende partij beslist om een dergelijk zware maatregel te nemen in hoofde van verzoekende partij – zijnde een inreisverbod van 3 jaar – dient zij uitvoerig en op zinnige wijze te motiveren waarom dit dienstig is. In casu is dat absoluut niet het geval.

In die zin werd dan ook de materiële motiveringsverplichting geschonden en onvoldoende correct gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van dit dossier.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.4. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, tweede lid VW, artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting schendt.”

3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing in zoverre daarin wordt gesteld dat hij gebruik maakte van een vals rijbewijs. Daarnaast voert hij aan dat verweerder onvoldoende rekening hield met zijn relatie en gezinsleven in België.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de rechtsgrond voor het opleggen van een inreisverbod wanneer de beslissing tot verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat of wanneer eerdere verwijderingsbeslissingen niet werden uitgevoerd. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de beslissing tot verwijdering op grond van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verder wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoeker volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie LPA Gosselies op 22 mei 2024 aangehouden werd omwille van feiten van het gebruik van valse documenten en, gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt geoordeeld dat verzoeker niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De Raad stelt vast dat het verslag van de politie LPA Gosselies van 22 mei 2024 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing zich in het administratief dossier bevindt (stuk 30). Uit dat verslag blijkt dat de verzoeker op de luchthaven van Charleroi werd onderschept nadat een hostess vermoedde dat hij gebruik maakte van een valse Belgische identiteitskaart. De politie bevestigde vervolgens dat de voorgelegde identiteitskaart vals was. Verder wordt in het verslag vermeld dat ook een voorlopig rijbewijs werd aangetroffen dat mogelijk frauduleus werd verkregen aan de hand van die valse identiteitskaart en dat het opgestelde proces-verbaal eveneens betrekking heeft op het gebruik van valse documenten.

Verzoeker beperkt zijn betoog inzake de openbare-orde-motivering tot het betwisten van het gebruik van een vals rijbewijs. Hij gaat er daarbij aan voorbij dat de bestreden beslissing zich niet louter op dit ene element baseert, maar op het geheel van de in het verslag van 22 mei 2024 vastgestelde feiten van het gebruik van valse documenten, die door de verwerende partij als bedrieglijk van aard worden beschouwd. Door enkel één aspect van de feitelijke vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt te betwisten, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn gedrag de openbare orde kan schaden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt, aangezien onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezins- en privéleven in België. Hij stelt dat hij sedert zijn aankomst in België een relatie onderhoudt met zijn partner, met wie hij samen verbleef in het opvangcentrum te Antwerpen-Linkeroever. Volgens verzoeker was deze relatie gekend bij Fedasil en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd zij ook vermeld tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verweerder hiervan op de hoogte was of had moeten zijn. Hij betoogt dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut. Of een verwijderings- of toegangsmaatregel dit recht schendt, hangt af van de vraag of het gaat om een eerste toelating tot verblijf dan wel om een weigering van voortgezet verblijf.

Verzoeker werd nooit tot een verblijf toegelaten. Hij verbleef sinds zijn aankomst onrechtmatig op het grondgebied en diende enkel een beschermingsverzoek in, dat werd geweigerd. De zaak betreft dus een eerste toelating. Bij een eerste toelating verricht het EHRM geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar onderzoekt het of op de staat een positieve verplichting rust om het verblijf toe te staan (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 105). Daarbij geldt de ‘fair balance’-toets tussen de belangen van de betrokkene en die van de samenleving (*Jeunesse*, § 106-107).

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker de relatie met zijn partner aanknoopte bij zijn aankomst op de luchthaven, vóór hij een beschermingsverzoek indiende, en dus op een ogenblik waarop hij onrechtmatig op het grondgebied verbleef.

Het gezinsleven is bijgevolg niet alleen onderhouden, maar ook ontstaan in een periode waarin verzoeker wist dat zijn verblijf onzeker was. Hetzelfde geldt voor de partner, die zich op dat ogenblik in dezelfde precare toestand bevond.

Waar een gezinsleven aldus tot stand komt, kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een positieve verplichting ontstaan om het verblijf toe te staan (*Jeunesse*, § 108). Verzoeker toont die omstandigheden niet

aan. Hij beroept zich in hoofdzaak op de duur van de relatie en op de omstandigheid dat zijn partner op dat ogenblik een schorsend beroep voerde, waardoor zij niet kon worden verwijderd. Een schorsend beroep belet de verwijdering zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan, maar verschaft geen verblijfsrecht en geen gevestigde verblijfsstatus. Het beletsel dat verzoeker aanvoert, is dan ook voorwaardelijk en tijdelijk van aard. Een zodanig beletsel doet, gelet op de preciaire toestand waarin de relatie is ontstaan en verdergezet, geen positieve verplichting voor de Belgische Staat ontstaan. De duur van de relatie volstaat op zich evenmin.

Wat het gezinsleven betreft, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM dan ook niet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het beroep waarop verzoeker zich beroept om het tijdelijke beletsel te schragen, intussen werd verworpen met het arrest nr. 317 637 van 29 november 2024 zodat de feitelijke grondslag van deze specifieke grief is weggefallen en verzoeker er thans geen actueel belang meer bij heeft.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT